

L'entrevista

Marina Pallàs

Miquel À. Marín Fundador del Festival Bouesia

“L’art i la poesia sempre van contra la institució perquè aquesta mana i l’art, no”

Miquel À. Marín (La Cava-Deltebre, 1966) és músic clarinetista de formació acadèmica i ha practicat tant la música de repertori clàssic com la improvisació lliure i la creació musical, i ha ofert concerts per tot Europa, Corea i Israel. Com a solista i músic de cambra, s'ha presentat amb diverses orquestres i quartets i també ha sigut professor en escoles de música i conservatoris catalans i alemanys. Des de l'any 2001 mostra en públic creacions musicals pròpies: improvisació, acció musical, poesia, performance, clarinet preparat i vídeo. Ha actuat com a músic improvisador a l'Apolo 2, al MACBA, a l'Arts Santa Mònica, a l'Espai Brossa, a la Fundació Tàpies, etcètera, i ha col·laborat amb Carles Hac Mor, Ester Xargay i Llorenç Barber. Des de l'any 2005 coordina el festival d'arts experimentals Bouesia. Ha publicat els llibres 'Lo clarinet és l'aixada' (Cafè Central/Emboscall) i 'Música és enxampar mosques' (Arola).

Per què acaba el Festival Bouesia?

Acaba perquè s'havia d'acabar. Enguany ha mort Carles Hac Mor. Un dels seus lemes era: "No consolidar res". Haguéssim continuat, però l'Ajuntament de Deltebre i el seu alcalde ens ho han posat molt difícil: per a ells tot és gestió. I la política no és una empresa multinacional. És un mal global. La política —em sembla a mi— ha de ser relació entre iguals, xoc i negociació entre móns diferents, intentar entrar al món de l'altre i intentar comprendre'l, i que d'aquí surta alguna cosa nova en benefici de tots.

I què és el que passa?

Tot el contrari: incapacitat total d'entrar al món de l'altre i l'única manera de relacionar-se que s'entén és la de la fiscalització, la desconfiança, la instrumentalització i el sotmetiment. Perquè tenen poder es pensen que són els amos. Un deliri com un altre. A hores d'ara no tenim cap altra defensa que fer aquesta crítica, que és com una descripció o radiografia del que pensem que està passant. I els polítics haurien de desenvolupar tolerància cap a la crítica pel desnivell de poder que hi ha entre ells i nosaltres. Segurament, en els pròxims anys pagaré un preu per aquestes paraules públiques.

El públic respon bé a les propostes culturals, però no les institucions?

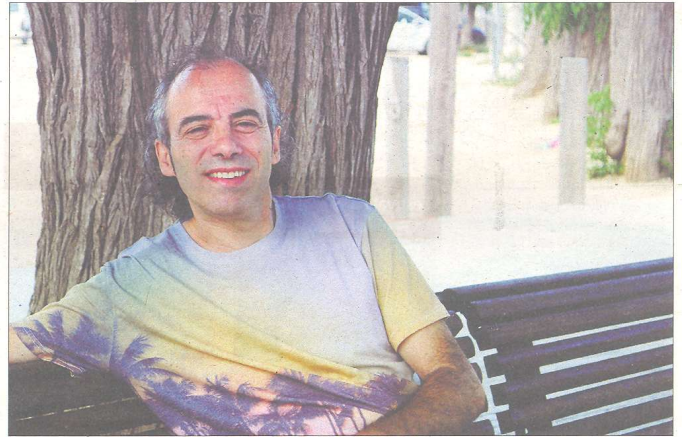
L'art, la poesia, sempre va contra la institució (no només la política) perquè aquesta mana i l'art i la poesia, no. I la paraula públic també s'ha institucionalitzat: creació de públics, índex d'audiència, públic massiu... "La poesia s'exposa, no s'imposa", diu Paul Celan. Estem contents de la rebuda que ha tingut el festival per part de la gent durant aquests anys.

Dieu que la cultura és més que entreteniment, que la cultura ha de ser crítica.

El tema d'enguany del festival és l'antropofàgia. Que tot es convertís en objecte de consum és una forma de canibalisme. La cultura, l'art, són instruments per viure millor. I t'obren els ulls i d'aquí, la crítica, qüestionar, i també l'alegria.

Què s'emporta d'aquests 12 anys?

Un bagatge fabulós de vida: relacions, apre-

nentatge, commoció, descoberta... Encara ara no em crec que hagen passat pel festival tants artistes i tan bons.

Com va nèixer Bouesia? No hi havia una proposta similar al territori.

Va nèixer amb la pràctica artística d'uns quants: Carles Hac Mor, Ester Xargay, Javier Caballero, Eduard Carmona, Andreu Subirats i jo mateix. El nom de Bouesia ja parla d'hibridació: poesia i bou. Ens hem sentit còmodes amb els poetes, amb els músics, amb els artistes visuals, amb els arquitectes, amb els ballarins. Costa trobar a Catalunya un festival que no siga de gènere.

La Bouesia ha poetitzat espais que mai abans s'havien tingut en compte com a escenari artístic: el canal de l'esquerra, l'antiga cambra arrossera de la Cava, les barcasses...

Hem intentat fer creació en tot moment. I aconseguir crear escenaris és una de les coses més importants. "Un lloc té caràcter. Un espai no té caràcter", diu Max Neuhäus. Poetitzar en el sentit de donar vida nova al que està gastat per l'ús quotidià, en el sentit de mirada nova. El

canal, la cambra arrossera, les barcasses, les quatre carreteres, les coeteres... són llocs de la memòria. I la memòria no és el passat, sinó alguna cosa que portem a dins, o siga, que és el present.

Quin acte ens destaca de la Bouesia a Vandellòs el 30 de juliol?

De Vandellòs, ho destaco tot perquè és un acte de flux continu en què participa gairebé tot el poble. La revista *Caminada* ho articula tot: estacions d'un recorregut pel poble, on un munt de gent recita, canta, balla, actua..., i un sopar popular.

I després, a la tardor, tornareu amb els últims actes.

Per primera vegada anirem al festival de filosofia Barcelona pensa. Al Pati d'Amposta farem una "urbanofàgia" amb les artistes Ali&Cia: *Ens menjarem el Delta*, una immensa maqueta del Delta feta amb aliments d'aquí. I homenajarem Carles Hac Mor en la Tardor Literària de Tarragona, convidats pel Centre d'Art Teler de Llum, i en els Premis Octubre de València, convidats per Acció Cultural del País Valencià. ■

FOTO: NÚRIA CARO